

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **M. J.**, zast. společností UNTAX, s.r.o., se sídlem v Praze 10, U Továren 256/14, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** (jako nástupci Finančního ředitelství v Hradci Králové), se sídlem v Brně, Masarykova 31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 4. června 2012, čj. 3382/12-1300-607589, **t a k t o :**

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

K projednávané věci krajský soud v úvodu uvádí, že zákonem č. 456/2011 Sb., účinným ke dni 1. 1. 2013, došlo ke zrušení finančních ředitelství (ust. § 19 odst. 1 této právní úpravy). Na jejich místo nastupuje Odvolací finanční ředitelství, s nímž bude dále krajský soud jednat jako s žalovaným (ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“).

Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora uvedeného rozhodnutí, jímž Finanční ředitelství v Hradci Králové (dále jen „žalovaný“) zamítlo jeho odvolání do rozhodnutí Finančního úřadu v Chrudimi (dále jen „správce daně“) na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2009 a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdilo.

V žalobě uvedl, že mu správce daně a potažmo žalovaný neuznali nárok na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu z plnění uskutečněných společností DIKAMENT, s.r.o., neboť tato společnost nebyla dle jejich mínění plátcem daně, a od společností SECURE, s.r.o. neboť žalobce údajně plnění od tohoto subjektu neprokázal.

Žalobce dále označil za nesprávný závěr žalovaného, že obchodní společnost DIKAMENT, s.r.o., nebyla ve 4. čtvrtletí roku 2009 plátcem daně z přidané hodnoty. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí jen nekriticky převzal závěr správce daně, že registrace k dani z přidané hodnoty této společnosti byla ukončena k 30. září 2009. Rozhodnutí o zrušení registrace bylo údajně podle tvrzení správce daně vyhotoveno dne 13. července 2009, doručeno společnosti DIKAMENT, s.r.o., prostřednictvím veřejné vyhlášky podle ust. § 19 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní“) dne 28. srpna 2009 a nabylo právní moci dne 30. září 2009. Takový právní závěr považoval žalobce za nesprávný, neboť ze spisu nevyplývá, že by veřejná vyhláška byla vyvěšena v místě příjemcova sídla. Nevyvěšením vyhlášky bylo porušeno ustanovení § 19 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků a doručení příslušného rozhodnutí o zrušení registrace společnosti DIKAMENT, s.r.o., tak není dle žalobce platné ani účinné a uvedená společnost tak byla v době dodání zboží žalobci řádně registrovaným plátcem daně z přidané hodnoty. Žalobce rovněž uvedl, že plnění od společnosti DIKAMENT, s.r.o., přijímal počínaje dnem 1. října 2009 celkem v 19 případech, kdy poslední z nich se uskutečnilo dne 16. listopadu 2009. Pakliže žalobce řádně před zahájením obchodování se společností DIKAMENT, s.r.o., ověřoval v registru plátců registraci této společnosti, pak nutně v měsíci září 2009 byl utvrzen záznamem v takovém registru, že společnost plátcem daně z přidané hodnoty je. Není tedy spravedlivé, aby neblahé následky zrušení registrace společnosti DIKAMENT, s.r.o., orgány státní správy nesl žalobce, který jednal s důvěrou v zápis v registr vedený daňovou správou.

Dále za nesprávný označil žalobce právní závěr žalovaného, dle něhož nebylo prokázáno, že přijal zdanitelná plnění právě od společnosti SECURE, s.r.o., jak je patrné z dále zmíněných důkazů provedených v řízení. K věci uvedl, že obchoduje s rádiem řízenými modely a při obchodování se nedopouštěl žádných neobvyklostí ani lehkomyšlností. Ověřil v registru plátců daně z přidané hodnoty, že společnost SECURE, s.r.o., je řádně registrována. Byl obeznámen s patřičnými registracemi (výpis z obchodního rejstříku, osvědčení o registraci k DPH a prohlášení o shodě) společnosti SECURE, s.r.o., které byly vyvěšeny na vnitřní části dveří dodávky (automobilu), kterým společnost SECURE, s.r.o., žalobci zboží dodávala. To bylo v řízení prokázáno výsledky svědků. Zboží bylo dodáváno z řádně označeného automobilu a pokud se jednalo o dodávky, které byly uskutečňovány mimo automobil, byly vždy uskutečňovány v kóji označené názvem společnosti či v názvem společnosti označeném kontejneru. Žalobce neměl jediný racionální důvod, proč by měl pochybovat o tom, že zboží je mu dodáváno společností SECURE, s.r.o., zvláště když mu jejím jménem byly předávány i daňové doklady a jejím jménem byly přejímány peníze jako úhrada za dodávky společně s předáním příslušných dokladů o zaplacení.

Dle názoru žalobce to byl naopak žalovaný, kdo neunesl důkazní břemeno podle ust. § 31 odst. 8 písm. c/ zákona o správě daní, potažmo pak podle ust. § 92

odst. 5 písm. c/ zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu dospěl žalobce k závěru, že žalovaný byl povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž předložené doklady hodnotí jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. To se však v řízení žalovanému ani správci daně nepodařilo. Žalovaný své pochyby založil na iracionálních argumentech spočívajících v tom, že dle sdělení Finančního úřadu v Brně I byla společnost SECURE, s.r.o., a její jediný společník a jednatel nekontaktní a že se tato společnost na sídle zapsaném v obchodním rejstříku nenachází. Dle názoru žalobce nekontaktnost dodavatele a jeho neplnění povinností vůči orgánům státní správy nikterak přímo nezpochybňuje konkrétní uskutečněné dodávky podle předložených dokladů. Žalovaný ani blíže nezdůvodnil svoji glosu v tom smyslu, že "společnost byla zapojena do podvodného schématu dovozu textilu a je podezření, že může docházet ke zneužívání celního režimu při dodávkách zboží v rámci EU a daňovým únikům na dani z přidané hodnoty". Žalobce již v odvolání správně poukazoval na to, že nenese odpovědnost za jednání třetích osob a za případné podvody, pakliže se na nich nepodílel, jak vyplývá např. z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Afs 81/2007-60 ze dne 9. října 2007 vycházejícího z právních názorů ustálené judikatury Soudního dvora Evropské unie, zejména pak z rozhodnutí C-439/04 Axel Kittel. Z argumentace Nejvyššího správního soudu ČR pak vyplývá, že i kdyby tvrzení žalovaného ohledně účasti společnosti SECURE, s.r.o. na daňových podvodech bylo pravdivé, nevyplyvají z toho žádné právní konsekvence vůči žalobci, neboť jeho přímá ani nepřímá účast na takovém jednání v řízení prokázána nebyla.

Žalobce uvedl, že svědek Z. J. se účastnil nakládání zboží od dodavatele SECURE, s.r.o., v Brně. Potvrdil, že automobil, který zboží přivezl, byl zřetelně označen nápisem SECURE a v dodávkovém prostoru auta byla ověřená kopie registrace k dani z přidané hodnoty. Zboží prodávali dva asiaté a jezdili bílým Fordem Transit nebo bílým vozem IVECO. Ke zboží měli připraveny doklady, konkrétně pak dodací list a fakturu, a po odsouhlasení množství bylo zboží hotově zapláceno. Doklad o zaplacení byl dodavatelem rovněž připraven. Zároveň svědek ve složeném svědectví potvrdil, že přebíral společně se žalobcem od této společnosti v některých případech zboží i v Praze na Černém Mostě. Podle názoru žalobce složené svědectví potvrzuje, že dodavatelem zboží byla společnost SECURE, s.r.o.

Dále žalobce upozornil, že v odvolacím řízení pak byl vyslechnut svědek M. P., který vypověděl, že žalobci v roce 2009 vypomáhal s nakládkou zboží do auta, konkrétně pak v Praze v druhé polovině roku 2009 v lokalitě Černého Mostu na parkovišti u obchodních domů IKEA, MAKRO a SCONTO. Svědek byl přesvědčen, že dodávku zajišťovala společnost SECURE, s.r.o., resp. její zaměstnanci, což dovodil z označení automobilu a údajů uvedených na fakturách a dodacích listech. Zároveň potvrdil zaplacení zboží po jeho množstevní kontrole v hotovosti. Svědek shodně uvedl, že se jednalo o automobil Ford Transit a příp. o automobil Iveco a že auta byla zřetelně označena nápisem SECURE. Dále konstatoval, že na vnitřní straně zadních dveří měl nákladní automobil vylepeny dokumenty, konkrétně pak výpis z obchodního rejstříku, prohlášení o shodě a osvědčení o registraci k dani z přidané hodnoty.

Obdobně pak v odvolacím řízení vypovídala dle žalobce J. J., která uvedla, že doprovázela syna (žalobce) do Brna na cestách pro zboží. Nakládka podle ní

probíhala buď na parkovišti u Globusu event. u Bobycentra. Jako alternativní místo nakládky svědkyně uvedla parkoviště v Olomoucké ulici v areálu velkoobchodní tržnice. Svědkyně shodně popsala bílou dodávku zn. Ford Tranzit s nápisem SECURE. Uvedla, že ve vnitřním prostoru dodávky se nacházely dokumenty o registraci společnosti, konkrétně pak výpis z obchodního rejstříku a osvědčení o registraci k dani z přidané hodnoty. Po množstevní kontrole zboží žalobce zaplatil, dostal fakturu, dodací list a doklad o zaplacení. Tyto doklady nesly také označení společnosti SECURE, s.r.o. V případě, že zboží bylo předáváno ve velkoobchodní tržnici, svědkyně uvedla, že systém byl stejný, pouze zboží nebylo vykládáno z vozidla, ale přímo ze skladu, konkrétně pak z obrovských kontejnerů. Místo předání zboží bylo taktéž zřetelně označeno názvem společnosti SECURE, s.r.o.

V obdobném duchu se dle žalobce nesla i výpověď P. M. provedená v odvolacím řízení, v níž svědek uvedl, že v listopadu a v prosinci 2009 společně s žalobcem cestovali do Brna buď na parkoviště u MAKRA do vietnamské tržnice v Olomoucké ulici, kde přebírali zboží, které bylo předmětem obchodu žalobce. Svědek uvedl, že ať v případě převzetí zboží na tržišti, tak při převzetí zboží na parkovišti, bylo vždy místo převzetí, příp. nákladní vozidlo, zřetelně označeno nápisem SECURE, s.r.o.

Žalobce označil neuznání nashromážděných důkazů prokazujících uskutečnění zdanitelných plnění vůči žalobci společností SECURE, s.r.o., za nesprávné a následně odmítání důkazů provedených v řízení žalovaným za iracionální. Dále zdůraznil, že fakt, že společnost SECURE, s.r.o., neměla v roce 2009 registrováno žádné motorové vozidlo, nevylučuje, že nemohla vozidlem disponovat například v nájemním vztahu. Požadavek žalovaného na to, aby svědci či žalobce sám ověřovali podle průkazu totožnosti a jiných dokladů, že osoby jsou skutečně zaměstnanci společnosti SECURE, s.r.o., považoval za požadavek zcela absurdní a nerealizovatelný. Žalobce totiž nemá a neměl kompetenci zjišťovat totožnost osob a s ohledem na shora popsané okolnosti neměl ani důvodu pochybovat, že se jedná o zástupce společnosti SECURE, s.r.o. Stejně tak za irelevantní označil argument žalovaného, že osobně neznal jednatele uvedené společnosti. Není totiž nikterak neobvyklé, že se obchody neuzavírají přímo se statutárními orgány společností. Není ani nikterak překvapivé, že při ústním jednání žalobce uvedl, že pro řízení, které s ním jeho místně příslušný správce daně zahájil, a pro zpochybňování odpočtů daně z přidané hodnoty z plnění poskytovaných společností SECURE, s.r.o., s touto společností přestal obchodovat. Stejně tak ani není překvapivé, že s takovým časovým odstupem neměl žalobce k dispozici telefonní spojení na společnost SECURE, s.r.o., kde zboží objednával. Žalobce změnil v mezidobí telefonní aparát, a protože se společností SECURE, s.r.o. již nadále neobchodoval, telefonní spojení na tuto společnost již nově neukládal.

K tíži žalovaného připočetl žalobce to, že neprovedl a ani se nepokusil provést výslech T. A. N. jen proto, že podle informace poskytnuté Ministerstvem vnitra ČR byla platnost jeho cestovního dokladu ukončena v roce 2005. Žalovaný přitom konstatoval, že v roce 2007 byl T. A. N. (konkrétně dne 27. června 2007) zapsán do obchodního rejstříku jako jednatel a zároveň společník společnosti SECURE, s.r.o., a později dne 10. listopadu 2008 byl zapsán jako jednatel a společník společnosti ATENSANA, s.r.o., IČ: 28448421. Žalobce tak považoval za patrné, že i po ukončení platnosti cestovního dokladu se T. A. N. pohyboval na území České republiky a

prováděl právní úkony. Stejně tak potvrdil, jakožto jednatel společnosti SECURE, s.r.o., přihlášku k registraci k dani z přidané hodnoty u svého místně příslušného správce daně. Proto názor žalovaného, že se jmenovaný nenachází na území ČR, žalobce odmítl jako zcela nesprávnou. Absence aktivního vystupování společnosti SECURE, s.r.o., vůči svému místně příslušnému správci daně, živnostenskému úřadu, příp. dalším úřadům, považoval za důkaz toliko neplnění povinností společnosti SECURE, s.r.o., nikoli však za důkaz nepřítomnosti tohoto jednatele na území ČR. Žalobce zdůraznil, že jestliže si společnost SECURE, s.r.o., neplní své povinnosti vůči státu a jestliže byla účastna daňových podvodů, nenese za to žalobce žádnou odpovědnost, jak ostatně vyplývá z vpředu citované judikatury Nejvyššího správního soudu ČR.

Žalobce dále zdůraznil, že zjištění žalovaného, že podle Celního ředitelství v Hradci Králové společnost SECURE, s.r.o., neuskutečnila do České republiky žádné dovozy RC modelů, není důkazem o tom, že by tato společnost zboží žalobci nedodala. Žalobce při svém tvrzení, že uvedená společnost je přímým dovozcem předmětného zboží do České republiky, vycházel z označení zboží samotnou společností SECURE, s.r.o., kde bylo uvedeno, že dovozce do České republiky je právě tato obchodní společnost.

Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že výslechy svědků J., P. a M. si vzájemně odporují. Paní J. totiž na otázku správce daně "Doplňovalo se něco na tyto doklady?" odpověděla "Podpisy určitě." Jak je patrné z kontextu výslechu, správce daně se dotazoval na náležitosti a vzhled předávaných dokladů. Otázka explicitně nesměřovala k tomu, zda se na místě samém doplňovaly na doklady podpisy, ale na to, zda se na vytištěné doklady cosi doplňovalo. Svědkyně odpověděla, že určitě se doplňovaly podpisy. To lze vykládat jak způsobem, kterým činí žalovaný, tedy, že se podpis doplňoval až na místě samém po zaplacení nebo i tak, že se na doklady po vytištění podpis doplňoval někdy předtím, než byl předán samotnému žalobci.

Stejně tak považoval žalobce za nepodstatné, že se údajně podpis na daňových dokladech, dodacích listech a dokladech o hotovostních úhradách vizuálně liší od podpisu jednatele společnosti SECURE, s.r.o., v listinách založených v obchodním rejstříku. Není totiž zákonem uložena povinnost, že by tento druh dokladů musel nutně podepisovat výlučně statutární orgán nikoli třeba osoba pověřená. Navíc podpis na daňovém dokladu není povinnou náležitostí daňového dokladu, jak vyplývá z ust. § 28 odst. 2 zák. č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění předpisů pozdějších (dále jen „zákon o DPH“). Stejně tak nespatořoval žalobce rozpor ve výpovědích o místě předání zboží. Zjevně se jedná o chybu v psaní, kdy obě destinace byly žalobcem zaměněny. To, že společnost SECURE, s.r.o., neměla v Olomoucké ulici v Brně pronajatý stánek či kontejner, nutně neznamená, že takovými prostory nemohla disponovat. Společnost SECURE, s.r.o., mohla být v podnájmu u jiného nájemce, což žalobce nezkoumal a nelze to po něm ani spravedlivě požadovat. Tedy fakt, že společnost SECURE, s.r.o., neměla v tržnici pronajatý stánek či kontejner nevylučuje, že by žalobce zboží na tržnici v Olomoucké ulici v Brně od společnosti SECURE, s.r.o., přebíral. To ostatně prokázala složená svědeckví v řízení. Stejně tak za irelevantní považoval žalobce názor žalovaného, že svědci byli blízcí příbuzní nebo dobří známí.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že mu byla vyměřena na základě neuznání nároku na odpočet daně z plnění uskutečněných společností DIKAMENT, s.r.o. Tato společnost v období, kdy měla uskutečnit zdanitelná plnění, již nebyla plátcem daně z přidané hodnoty. Nárok na odpočet daně si tedy žalobce uplatnil v rozporu s § 73 odst. 1 zákona o DPH, neboť jej neprokázal daňovým dokladem vystaveným plátcem daně z přidané hodnoty. Žalobce s tímto závěrem správce daně souhlasil a proti dani ve výši 107 968 Kč se neodvolal.

Dále žalovaný uvedl, že daň ve výši 209 329 Kč, která byla předmětem odvolání, byla vyměřena na základě neuznání nároku na odpočet daně z plnění uskutečněných společností SECURE, s.r.o., Brno. Dle sdělení Finančního úřadu v Brně I byla tato firma a její společník nekontaktní. Na adrese sídla zapsané v obchodním rejstříku se společnost nenacházela, jednatel společnosti byl na adrese pobytu uvedené v obchodním rejstříku i na adrese trvalého bydliště neznámý. Společnost byla zapojena do podvodného schématu dovozu textilu a existovalo podezření, že může docházet ke zneužívání celního režimu při dodávkách zboží v rámci EU a daňovým únikům na dani z přidané hodnoty. Správce daně vyzval žalobce k předložení veškerých důkazních prostředků prokazujících přijetí zdanitelných plnění od společnosti SECURE, s.r.o., Praha, a k bližší specifikaci navrhovaných svědků. Ten doložil pokladní doklady o hotovostních úhradách předmětných nákupů zboží a dále opětovně požadoval výslech svědka Z. J. a R. P. Správce daně výslechy těchto svědků provedl. Výslech svědka R. P. byl v předmětném daňovém řízení zcela bezpředmětný, protože svědek vypověděl, že žalobce doprovázel při nákupech zboží v jiném zdaňovacím období, než o které se v tomto případě jedná. Z. J. nevypověděl žádné nové skutečnosti, které by doložily nákup zboží právě od firmy SECURE, s.r.o. Ani doklady, vystavené touto firmou, ani logo firmy na vozidle, ze kterého se zboží překládalo, nejsou přesvědčivými důkazními prostředky. Svědek uváděl, že vozidlo bylo buď Iveco, nebo Tranzit, bílé barvy, jakou mělo registrační značku ani jiné údaje, které by mohl správce daně ověřit, nevěděl. Správce daně zjistil, že podle databáze evidence vozidel neměla společnost SECURE, s.r.o., v roce 2009 ani v pozdějším období registrována žádná vozidla a nemohla tedy uvedené zboží automobilem s logem SECURE, s.r.o., dovézt. Stejně tak tomu bylo i s osobami, které zboží údajně předávaly. Nebylo ověřeno, že se skutečně jedná o jednatele nebo zaměstnance předmětné dodavatelské firmy, protože žalobci nebyly předloženy žádné doklady nebo průkazy o jejich totožnosti. Objednávky zboží byly prováděny telefonicky nebo e-mailem, takže osobně jednatele uvedené firmy žalobce neznal.

Žalovaný zdůraznil, že nezpochybňoval použití předmětného zboží pro žalobcovu ekonomickou činnost. Pochyboval však o pravdivosti takto vystavených a předem podepsaných dokladů, neboť jde o doklady, které by měla podepisovat osoba přejímající hotovost. To v daném případě nebylo splněno. K neprovedení výslechu svědka pana T. A. N. žalovaný konstatoval, že pro něho je rozhodující informace poskytnutá Ministerstvem vnitra ČR o ukončení trvalého pobytu na adrese Jaroměřice nad Rokytnou, nahlášení na úřední adrese v Jaroslavicích, kde se rovněž nezdržuje, a ukončení platnosti jeho cestovního dokladu v roce 2005 i platnosti průkazu o povolení k pobytu pro cizince. O tom, že T. A. N. se pravděpodobně nenachází na území ČR, svědčí nejen pátrání Okresního soudu v Třebíči, ale i absence jakékoliv aktivity ze strany firmy SECURE, s.r.o., vůči místně příslušnému správci daně, Živnostenskému úřadu Brno-město, případně dalším úřadům.

Žalovaný tak dovodil závěr, že firma SECURE, s.r.o., byla sice v inkriminované době, tj. ve 4. čtvrtletí roku 2009, zapsaná v obchodním rejstříku a registrovaná na Finančním úřadě Brno I (jako plátce daně z přidané hodnoty do 11. 1. 2011), avšak je zapsána a registrována pouze formálně a skutečnou podnikatelskou činnost nevyvíjí. Není vyloučeno, že byla založena a registrována za účelem vystavování fiktivních daňových dokladů.

Dále žalovaný konstatoval, svědkyně J. uvedla, že pokladní doklady se tiskly na počítači a na otázku, zda se něco doplňovalo na tyto doklady odpověděla, že podpisy určitě, přičemž se podepisovaly oběma stranami. J. i žalobce ve svých výpovědích shodně uvedli, že doklady již byly připraveny k převzetí podepsané. M. P. uvedl, že doklady při předávání zboží měl v ruce, jednalo se o faktury a další dokumenty, pravděpodobně dodací listy a nic se na ně nedoplňovalo. Z toho vyplývá, že se nic nepodepisovalo, tedy ani pokladní doklady. Správce daně zjistil, že na předložených pokladních dokladech je podpis jen jeden, a to za firmu SECURE, s.r.o., Brno. Je vždy stejný, vizuálně shodný s podpisem na vystavených fakturách a je tedy pravděpodobné, že to podepisoval jeden člověk. Tento podpis je ale vizuálně odlišný od podpisu jednatele firmy SECURE, s.r.o., Brno, pana T. A. N., který je uveden v listinách v obchodním rejstříku. Pro firmu SECURE, s.r.o., Brno, je zapsán T. A. N. jako jediný společník a současně jednatel a dle sdělení místně příslušného správce daně firma v roce 2009 nevykazovala žádné zaměstnance. Na předložených dokladech, tj. fakturách a pokladních dokladech, není nikde přesně označena osoba, která tyto doklady vystavila, podepsala apod.

Žalovaný zdůraznil, že ve výpovědích svědků se objevují i další nesrovnalosti a nejasnosti. Pan P. vypověděl, že žalobci pomáhal v předmětném zdaňovacím období při nákupech zboží s místem předání v Praze, žalobce však v doplnění odvolání ze dne 26. 8. 2011 uvedl, že tento svědek bude svědčit o přebírání zboží v Brně. Vypověděl, že se s žalobcem svezl v pondělí nebo v úterý do Prahy, kde studoval. Uvedl, že takto s ním „nakupoval“ 5x, 10x až 15x, určitě 10x. Podle data uskutečnění zdanitelného plnění uvedeného na předložených dokladech o nákupu zboží byly kalendářní dny pondělí a úterý však jen 4. J. uvedla, že zboží bylo přebíráno v Brně (v žalobcově návrhu bylo uvedeno, že bude svědčit o předání zboží v Praze) na parkovišti nebo v areálu velkoobchodní tržnice Olomoucká, kde mají asiáté drátěné kóje a že na této kóji bylo označení firmy SECURE, s.r.o., Brno, shodné jako označení na autě, ze kterého zboží přebírali. Označení firmy bylo na bílém podkladě s barevnou kombinací písmen, ale konkrétní barevnou kombinaci si nepamatuje. M. rovněž uvedl, že zboží bylo přebíráno v Brně na parkovišti u Makra nebo ve vietnamské tržnici na Olomoucké ulici. V tržnici byl stánek, ze kterého přebírali zboží, označen názvem firmy SECURE, s.r.o., a rovněž na dveřích auta byl tentýž nápis. Tento nápis byl černé barvy. Z obou výpovědí uvedených svědků vyplývá, že firma SECURE, s.r.o., měla v tržnici na Olomoucké ulici v Brně stánek nebo kóji s názvem firmy. Správce daně požádal o podání informací v této věci Celní úřad Brno. Jeho šetřením bylo zjištěno, že firma SECURE, s.r.o., neměla v roce 2009 ani v jedné ze dvou tržnic na Olomoucké ulici pronajatý stánek ani kontejner. Totéž se týká i osoby jednatele T. A. N. Telefonicky bylo potvrzeno i Městským úřadem Brno – Černovice, jehož pracovnice rovněž provedla šetření v obou tržnicích v Olomoucké ulici ohledně pronájmu stánku nebo kontejneru firmě SECURE, s.r.o., že uvedená firma v těchto tržnicích nikdy neměla stánek nebo kontejner pronajatý. Nemohlo tedy dojít k předání a převzetí zboží od společnosti SECURE, s.r.o., tak,

jak uvádí svědci. Správce daně zjistil, že tato firma neměla v databázi evidence vozidel v roce 2009 ani v pozdějším období registrována žádná vozidla.

Žalovaný tak uzavřel, že žalobce sice zboží pravděpodobně nakoupil, ale nikoliv od subjektu uvedeného na dokladech, nýbrž od neznámé osoby. O této neznámé osobě, která vystavovala doklady s náležitostmi daňového dokladu, není známo, zda byla plátcem daně z přidané hodnoty či nikoliv. Vzhledem k tomu, že se vydávala za společnost registrovanou k dani z přidané hodnoty, lze předpokládat, že plátcem této daně nebyla.

V písemném vyjádření k žalobě odkázal žalovaný na obsah odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se zdůrazněním, že žalobce nebyl schopen prokázat, že přijatá zdanitelná plnění pořídil od osoby uvedené na dokladech. Uvedl, že příbuzenský vztah mezi svědkem Z. J. a žalobcem je nezpochybnitelný fakt a odmítl tak názor žalobce, že by tento vztah svědka diskvalifikoval.

V písemné replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že žalobní důvod uvedený pod bodem III. 1) žaloby je dle jeho názoru formulován dostatečně srozumitelně. Žalovaný přehlédl, že soudní řízení v prvním stupni před krajským soudem má charakter úplně apelační. Ze zákona nevyplývá žádné omezení účastníka řízení (žalobce), co do uplatnění šíře žalobních bodů v žalobním návrhu. Není, tedy na závalu, že zmíněný žalobní bod neuplatnil žalobce jako odvolací důvod.

V písemném vyjádření k replice žalovaný přisvědčil názoru žalobce, že předmětné řízení má úplně apelační charakter. Považovat za nestandardní, když v rámci žaloby tvrdí žalobce přesný opak, než tvrdil v odvolání, přičemž svou námitku opírá o skutečnosti, které mu evidentně musely být známy již během řízení odvolacího. Takové jednání považoval soud pak za účelové. Dále upozornil, že ve svém předcházejícím vyjádření k žalobě shledal, že skutečnosti uváděné žalobcem jsou shodné s těmi, které uváděl již v odvolání, a že neobsahují žádnou novou argumentaci. Proto nepovažoval za nutné se k těmto názorům vyjadřovat a pouze odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Při nařízeném jednání zástupce žalobce uvedl, že se společností DIKAMENT, s.r.o., došlo k uskutečnění několika obchodů s tím, že k prvnímu došlo dne 1. 10. 2009. Žalobce tedy objektivně ani nemohl vědět, že jmenované společnosti byla zrušena registrace k dani z přidané hodnoty i za vynaložení veškerého požadovatelného úsilí. Stěžejní žalobní námitka pak poukazuje na to, že rozhodnutí o zrušení registrace k dani této společnosti není právně účinné, neboť nebylo řádně doručeno. Totiž jak předpokládá příslušná právní úprava, při doručování rozhodnutí veřejnou vyhláškou, je podmínkou takového doručení vyvěšení předmětné vyhlášky kromě jiného i v místě posledního příjemcova sídla. Ze spisu však není patrné, že by místně příslušný správce daně u jmenované společnosti takto postupoval. Za takových okolností žalobce uzavřel, že rozhodnutí není právně účinné a to i vůči žalobci.

Dále zdůraznil, že v daňovém řízení byla provedena celá řada důkazů, ze kterých lze usoudit na to, že daňové doklady byly vystaveny právě společností SECURE, s.r.o. Pro absenci původních pochybností ze strany správce daně, které by

byly vystavěny na konkrétních skutkových zjištěních, má žalobce za to, že na něj dokonce ani nepřešlo důkazní břemeno. Žalobce měl za to, že si žalovaný, resp. správce daně, ulehčuje své povinnosti na úkor žalobce. Totiž namísto postihu subjektu, který si své povinnosti vůči státu neplní, jsou přenášeny následky takového škodlivého jednání na žalobce, který vykonává svou ekonomickou činnost a je pro svého místně příslušného správce daně naopak kontaktní. To žalobce nepovažuje za spravedlivé jednání. Zástupce žalobce upřesnil své prohlášení uvedené v námitce specifikované v žalobě tak, že ve správním spise správce daně žalobce není doklad o tom, že by rozhodnutí o zrušení registrace společnosti DIKAMENT, s.r.o., bylo jeho správcem daně řádně doručeno, konkrétně pak, že by bylo veřejně vyvěšeno v místě jejího sídla. Pochopitelně do správního spisu této společnosti žalobce ani jeho zástupce nenahlíželi. Dále uvedl, že má přístup do obchodního rejstříku a do registru plátců DPH, jednal tak s důvěrou v zápisy v těchto registrech. Nesrovnalosti v cestovních dokladech či v povolení pobytu jednatele dodavatelské společnosti, nelze považovat za porušení právní povinnosti samotného žalobce.

Pověřená pracovnice žalovaného k věci dodala, že pokud jde o namítané chybné doručení rozhodnutí o zrušení registrace provedené veřejnou vyhláškou společnosti DIKAMENT, s. r. o., správce daně i žalovaný vycházeli ze sdělení místně příslušného správce této společnosti a do spisu nenahlíželi. Žalobce v průběhu daňového řízení ani v průběhu odvolacího řízení tuto námitku nevzněl. K neuznání odpočtu daně na základě dokladů vystavených společností SECURE, s.r.o., uvedla, že z obsahu spisu je zřejmé, že společník, resp. jednatel společnosti je nekontaktní je mimo území republiky a v době, kdy měl tyto doklady vystavovat, fakticky nepodnikal. Nedovážel, dle sdělení celních orgánů, žádné zboží, nejednal se správcem daně, neměl povolení k trvalému pobytu, které mu skončilo v roce 2005. Podle názoru žalovaného je z okolností věcí zřejmé, že důkazní břemeno zůstalo na žalobci.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. a žalobu zamítl. Žalobce proti tomuto rozhodnutí brojil kasační stížností, na základě níž Nejvyšší správní soud rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení viz. rozsudek ze dne 25. 9. 2014, čj. 9 Afs 57/2013-37. K věci uvedl, že se ztotožnil s názorem krajského soudu i finančních orgánů, že stěžovateli se nepovedlo prokázat nárok na odpočet daně z přidané hodnoty u plnění, u nichž tvrdil, že je přijal od společnosti SECURE, s.r.o. Důvodnou však shledal námitku týkající se pochybení krajského soudu ve vztahu k doručení rozhodnutí o zrušení registrace plátce daně z přidané hodnoty u společnosti DIKAMENT, s.r.o. Konstatoval, že ve správním spise není založena ani odpověď Finančního úřadu pro Prahu 4 na dožádání, ani jiné dokumenty k dané otázce. K tomu zdůraznil, že je třeba vycházet z listin, které mají vypovídací hodnotu o tom, kdy rozhodnutí o zrušení registrace bylo doručeno, a nelze se spokojit jen s dovozovanou dobrou vírou správce daně v registr. Nejvyšší správní soud konstatoval, že krajský soud navíc neprovedl navržený důkaz daňovým spisem společnosti DIKAMENT, s.r.o., jímž měl být objasněn okamžik doručení rozhodnutí o zrušení registrace plátce, a ani žádným způsobem neobjasnil, proč tento důkaz neprovedl. V dalším řízení proto krajský soud tato svá pochybení napraví. Uvedl rovněž, že vzhledem k pochybením krajského soudu ve vztahu k hodnocení a prokázání toho, kdy nabylo účinnosti rozhodnutí o zrušení registrace plátce k dani z přidaného hodnoty týkající se společnosti DIKAMENT, s.r.o., by bylo předčasné

hodnotit další námitky, které s danou otázkou souvisí. Šlo o stěžovatelovo tvrzení, že byl v dobré víře ve veřejný registr a že nemá povinnost tento registr denně prověřovat, jakož i tvrzení, že údaje v registru jsou aktualizovány s několikadenním zpožděním. K těmto námitkám je možno se vyslovit až tehdy, když je najisto postaveno, kdy rozhodnutí o zrušení registrace nabylo účinnosti, jelikož jde o otázky návazné.

Po zrušení rozsudku ze dne 26. 4. 2013 přistoupil zdejší soud znovu k přezkoumání napadeného rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. v intencích závazného právního názoru vysloveného ve zrušujícím rozsudku ze dne 25. 9. 2014, čj. 9 Afs 57/2013-37.

V průběhu řízení předložil žalobce k datu 11. 5. 2015 doplnění právní argumentace žaloby. V něm provedl vyhodnocení listin předložených žalovaným na výzvu soudu, týkajících se doručování rozhodnutí o zrušení registrace plátce daně z přidané hodnoty společnosti DIKAMENT, s.r.o. Uvedl, že rozhodnutí o zrušení registrace daného plátce daně z přidané hodnoty nebylo dle jeho názoru řádně příjemci rozhodnutí doručeno, a tudíž není právně účinné. Žalovaný sice předložil listinu nazvanou „veřejná vyhláška“ s otiskem razítka Městské části Praha 4, nicméně z této listiny nevyplývá, že by veřejná vyhláška byla v souladu s ust. § 19 odst. 2 zákona o správě daní vyvěšena v místě příjemcova posledního sídla, tedy v ulici Jeremenkova 714/101, Praha 4. Městská část Praha 4 vyvěsila veřejnou vyhlášku pouze na své vlastní úřední desce, což pro účely daňového řízení nelze považovat za řádné doručení. Žalobce uzavřel, že tato listina nebyla dané společnosti řádně doručena, nemůže tedy mít žádné právní účinky. Závěr žalovaného, že společnost DIKAMENT, s.r.o., přestala být dne 30. 9. 2009 plátcem daně z přidané hodnoty, je dle jeho názoru závěrem vadným. Žalobce setrval na svém stanovisku, že uvedená společnost byla v době obchodování s žalobcem řádně registrovaným plátcem daně z přidané hodnoty, takže žalobci vznikl nárok na odpočet této daně za všech přijatých zdanitelných plnění od dané společnosti.

K doplnění právní argumentace žalobce žalovaný uvedl, že považuje za zřejmé, že v daném případě došlo k řádnému a účinnému zrušení registrace k dani z přidané hodnoty společnosti DIKAMENT, s.r.o., námitka právně neúčinného zrušení registrace k této dani byla fakticky jedinou námitkou žalobce ve vztahu ke zdanitelným plněním uskutečněným danou společností. Dále žalovaný uvedl, že žalobce chybně interpretoval ust. § 19 odst. 2 zákona o správě daní, když zcela ignoroval větu první citovaného ustanovení, kde je uvedeno, že se doručení veřejnou vyhláškou provede tak, že se vyvěsí po dobu 15 dnů způsobem v místě obvyklým oznámení o místě uložení písemnosti s jejím přesným označením. Dále je sice stanoveno, že oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí jednak v sídle správce daně, jehož písemnost má být příjemci doručena, a jednak v místě příjemcova posledního pobytu nebo sídla, avšak z toho nevyplývá úmysl zákonodárce povínavat správce daně, potažmo orgán obce k vyvěšení veřejné vyhlášky na konkrétní adrese, tedy např. na zdi domu či vchodových dveřích. Takový způsob vyvěšení by byl jen velice obtížně uskutečnitelný, již s ohledem na skutečnost, že na vyvěšené veřejné vyhlášce orgánem obce se potvrzuje doba vyvěšení. S ohledem na prosté vyvěšení veřejné vyhlášky na určitém místě v ulici, kde měl mít daňový subjekt poslední pobyt či sídlo, by byl příslušný orgán nucen zajistit, že vyvěšená písemnost nedojde k újmě, kterou by mohly v takto veřejně přístupném venkovním prostředí způsobit nejrůznější

vlivy. Veřejná vyhláška je vyvěšována způsobem v místě obvyklým, a tím je typicky vyvěšení písemnosti na úřední desce příslušného správního orgánu. Místo příjemcova pobytu uvedené ve větě druhé ust. § 19 odst. 2 zákona o správě daní je pak pouze upřesnění toho, na jakou úřední desku (místo obvyklé), kterého správního orgánu se předmětná písemnost vyvěsí. Nadto žalovaný uvedl, že pro řádné a účinné doručení je nutné vyvěsit veřejnou vyhlášku zákonným způsobem v sídle správce daně. Žalovaný tedy měl za to, že vyvěšením veřejné vyhlášky v místě příjemcova posledního pobytu nebo sídla je pouze zaručována širší publicita veřejné vyhlášky, avšak na řádné a účinné doručení již nemá vyvěšení veřejné vyhlášky na takovém místě vliv.

V návaznosti na vyjádření žalovaného žalobce provedl další doplnění právní argumentace žaloby. Uvedl, že T. A. N., tehdejší statutární orgán společnosti SECURE, s.r.o., neměl již od 17. 11. 2005 platný cestovní doklad, z čehož se dovozovalo, že se tato osoba na území České republiky nevyskytuje. Žalobce přitom v podaném odvolání a následně i žalobě argumentoval, že taková úvaha je nesprávná a poukazoval na okolnosti, z nichž vyplynulo, že jmenovaná osoba se na území České republiky i po ukončení platnosti cestovního dokladu vyskytovala, takže se žalovaný měl pokusit tuto osobu předvolat a vyslechnout. Žalobce doplnil svoje důkazy o čestné prohlášení a podpisový vzor jednatele společnosti ATENSANA, s.r.o. Z této listiny dovodil, že jmenovaný T. A. N. bylo v den podpisu čestného prohlášení legitimován a prokazoval se platným dokladem vystaveným státními orgány České republiky. Žalobce tak považoval za zřejmé, že úvaha žalovaného a následně i soudu v tom smyslu, že po ukončení platnosti cestovního dokladu se na území České republiky jmenovaná osoba vyskytovat nemohla, je nesprávná. Žalobce, podotkl, že nic nebránilo tomu, aby jmenovaná osoba byla vyslechnuta v zahraničí. Uvedl, že nelze uzavřít, že by žalobce neprokázal přijetí plnění od společnosti SECURE, s.r.o., ale je to naopak žalovaný, který své právní závěry neopřel o dostatečné důkazy.

Dále žalobce v doplnění právní argumentace navrhl provést v řízení před soudem výslech svědka P. M., aby otázka jeho jistoty ohledně vlastnictví předmětného zboží byla v řízení dostatečně objasněna, neboť předchozí výslech tohoto svědka rozhodně k těmto závěrům nesměřoval.

K doplnění právní argumentace žalobce žalovaný ve svém písemném podání ze dne 18. 6. 2015 uvedl, že žalobce rozšiřuje svou právní argumentaci o tvrzení a důkazy, které se týkají výhradně otázky nároku na odpočet DPH z plnění, jež měla být uskutečněna obchodní společností SECURE, s.r.o. K tomu žalovaný uvedl, že otázkou předmětného nároku na odpočet ve vztahu k uvedené společnosti se zabýval již Nejvyšší správní soud svým zrušujícím rozsudkem ze dne 25. 9. 2014, čj. 9 Afs 57/2013-37. Nejvyšší správní soud předmětnou otázku meritorně přezkoumal a rozhodl o ní s tím, že se ztotožnil s názorem krajského soudu a finančních orgánů, tedy že se žalobci nepodařilo prokázat nárok na odpočet daně u plnění, u nichž tvrdil, že je přijal od uvedené společnosti. V případě, že je zrušeno rozhodnutí krajského soudu a věc se tomuto soudu vrací k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem. Krajský soud se tedy nemůže odchýlit od vysloveného závazného právního názoru. Nová tvrzení a navrhované důkazy žalobce proto žalovaný považoval za irelevantní. Navíc považoval uvedená tvrzení žalobce za nepřipustné rozhojňování právní argumentace, když žalobce fakticky reagoval na odůvodnění předmětného rozsudku Nejvyššího správního

soudu, ač zcela evidentně mohl tato tvrzení a důkazy uplatnit již ve lhůtě pro podání žaloby ve smyslu ust. § 71 odst. 2 s.r.s.

Při nově nařízeném jednání dne 18. 6. 2015 zástupce žalobce uvedl, že spor tkví v prokázání dodávek od společnosti SECURE, s.r.o., a v tom, zda společnosti DIKAMENT, s.r.o., byla plátce DPH či nikoliv. Ohledně dodávek zboží od společnosti SECURE, s.r.o., žalobce v předcházejícím řízení předložil velké množství důkazů. Žalovaný naopak své pochyby vystavil na jediné okolnosti, že se nepodařilo společnost SECURE, s.r.o., jejím místně příslušným správcem daně kontaktovat. Jinými slovy se žalovanému nepodařilo provést důkaz, který si sám zvolil. Dle názoru žalobce ze všech ostatních důkazů naopak přímo či nepřímo vyplývá, že SECURE, s.r.o., předmětné zboží žalobci dodala. Pakliže je soubor žalobcem předložených důkazů pouhými úvahami zpochybňován (nebyly vyvráceny žalovaným ani žádným soudem), je o to nutnější provést klíčový výsledek jednatele společnosti SECURE, s.r.o., Navíc je to povinností žalovaného podle ust. § 92 odst. 2 daňového řádu. Tato nutnost provedení důkazu vystupuje do popředí o to více, když stěžejní výmluva žalovaného, že jednatel společnosti SECURE, s.r.o., od 17. 11. 2005 údajně neměl platný doklad a že se tedy na území ČR vyskytovat nemohl a ani nevyskytoval, byl zcela vyvrácen doplněním právní argumentace žalobce dne 3. 6. 2015. Navíc s ohledem na to, že se jednatel SECURE, s.r.o., dne 31. 10. 2008 prokazoval dokladem PKP č. AA469094, nabízí se otázka, jak pečlivě dostupnost svědka žalovaný zkoumal a zda se nechtěl své povinnosti tuto osobu vyslechnout jen zbavit. Námitka žalovaného v jeho vyjádření ze dne 18. 6. 2015 spočívající v tom, že žalobce mohl důkazy uplatnit již ve lhůtě pro podání žaloby, se jeví být lichou. Důkaz předložený soudu v doplnění ze dne 3. 6. 2015 plně konvenuje s důkazy již předloženými při podání žaloby. Nejedná se tedy o žádné novum. Navíc na úvahy Nejvyššího správního soudu, které se objevily v jeho rozsudku, z logiky věci nelze reagovat při podání návrhu, ale až po vydání rozhodnutí. Už jen pro tuto vadu řízení, spočívající v opominutém důkazu, kdy se žalovaný zbavil své povinnosti vyslechnout jednatele SECURE, s.r.o., je podle názoru žalobce nutné žalobou napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

V případě společnosti DIKAMENT, s.r.o., jak zástupce žalobce při nařízeném jednání uvedl, nebyla splněna základní tehdy platná zákonná podmínka při doručování veřejnou vyhláškou podle ust. § 19 odst. 2 zákona o správě daní, kdy má být vyhláška podle dikce citovaného ustanovení vyvěšena v místě posledního sídla. Jak vyplývá ze správního spisu, taková podmínka splněna nebyla. Vyhláška byla jen vyvěšena na úřední desce místně příslušné městské části. Žalovaný ve svém vyjádření tento zásadní nedostatek při doručování se pokusil překlenout teleologickou extenzí ust. § 19 odst. 2 daňového řádu, když se pokouší dovodit, že text citovaného ustanovení není nutné respektovat. Podle názoru žalobce je možné uzavřít, že rozhodnutí o zrušení registrace plátce DPH společnosti DIKAMENT, s.r.o., není právně účinné, protože v době dodání předmětného zboží jmenovaná společnost byla plátcem DPH a žalobci tak vznikl nárok na odpočet daně z přidané hodnoty z přijatých plnění.

Po zhodnocení žalobních námitek včetně jejich následného doplnění pak krajský soud usoudil následovně.

1. Plnění převzatá žalobcem od společnosti SECURE, s.r.o.

K otázce posouzení nároku na odpočet daně z přidané hodnoty u plnění, která měl žalobce převzít od společnosti SECURE, s.r.o., se zdejší soud vyjádřil již v předcházejícím soudním řízení se závěrem, že se žalobci nepodařilo nárok na odpočet daně z přidané hodnoty prokázat. Tento závěr potvrdil ve svém rozsudku i Nejvyšší správní soud. Krajský soud tedy setrvává na svém stanovisku a k objasnění svých závěrů znovu opakuje následující argumentaci:

„Z obsahu správního spisu v průběhu přezkumného řízení vyplynulo, že správce daně neuznal žalobci nárok na odpočet daně z plnění uskutečněných společnostmi SECURE, s.r.o., Brno. Je nepochybné že tato firma včetně jejího jediného společníka a jednatele byla nekontaktní. Správce daně na základě zjištěných informací dospěl ke zjištění, že společnost byla zapojena do podvodného schématu dovozu textilu a měl tak podezření, že může docházet ke zneužívání celního režimu při dodávkách zboží v rámci EU a daňovým únikům na dani z přidané hodnoty. Na výzvu správce daně k rozptýlení jeho pochybností předložil žalobce pokladní doklady o hotovostních úhradách předmětných nákupů zboží a navrhl výsledky svědků – J. J., Z. J., M. P. a P. M.. Z jejich výpovědí vyplynulo, že doprovázeli žalobce na jeho obchodních cestách a byli fyzicky přítomni předáváním zboží a to buď v Praze nebo v Brně. Jejich sdělení však byla pouze v obecné rovině. Vypověděli sice, že na místo určené přijelo auto - dodávka - se zbožím a na vnitřní straně jeho dveří byla vyvěšena kopie výpisu z obchodního rejstříku a kopie rozhodnutí o registraci k dani z přidané hodnoty znějící na firmu SECURE, s.r.o. Svědci však nevěděli, zda osoby, které zboží přivezly a předaly, byly zaměstnanci této firmy nebo jaký k ní měly vztah. Svědci dále docela podrobně popisovali průběh předávání zboží, nicméně jejich výpovědi byly v natolik obecné rovině, že v žádném případě nemohly potvrdit, že by dané zdanitelné plnění převzal žalobce právě od uvedeného konkrétního plátce daně. Krajský soud přitom na rozdíl od žalovaného nepovažuje za podstatné, že ve výpovědi žalobce a svědků lze najít nesrovnalosti týkající se konkrétního uvedení města, v němž mělo k předání dojít. Tato skutečnost není zase natolik pro posouzení věci podstatná. Za podstatnou nesrovnalost však již lze ve shodě s názorem žalovaného považovat skutečnost, že pokud mělo předání zboží probíhat na tržnici v Brně, může pochybnost o pravdivosti tohoto úkonu vzbuzovat fakt, že dodavatelská firma neměla v roce 2009 v tržnici pronajatý žádný stánek ani kontejner. Stejně tak zpochybňuje důvěryhodnost důkazů i skutečnost, že firma SECURE, s.r.o., neměla registrována v předmětném zdaňovacím období žádná vozidla. Z důkazního řízení přitom nevyplynulo, že by tato společnost uzavřela jakýkoliv nájemní vztah týkající se buď pronájmu stánku na tržnici či pronájmu jakéhokoliv vozidla. Informace ve výpovědích svědků o tom, že dodávky, které zboží přivezly, byly označeny logem firmy, se tak jeví jako nepravděpodobné. Stejně tak důkazní pozici žalobce nemůže posílit fakt, že v době obchodních transakcí již skončila platnost cestovního pasu jednatele dodavatelské firmy. Jestliže žalovaný zjistil, že daná firma neměla žádné zaměstnance, a jejímu majiteli skončila platnost cestovního dokladu i povolení k pobytu, pak logicky vyvstává otázka, s kým vlastně měl být tvrzený obchod uzavírán. Při hodnocení těchto důkazů vycházel krajský soud rovněž ze závazné judikatury Nejvyššího právního soud obsažené v jeho rozsudku ze dne 26. 4. 2011, čj. 8 Afs 49/2010-58. Vyplyvá z ní, že v důkazním řízení je třeba především vyhodnotit, zda se skutečně o dodávky zboží, které žalobce účtoval a uplatnil z nich nárok na daňový odpočet jednalo. Pokud tedy žalobce navrhuje jako důkazy výsledky svědků, pak z nich musí být prokazované skutečnosti patrné naprosto konkrétně. V případě, že svědci hovoří pouze v obecné rovině a nelze z jejich výpovědi najisto zjistit, kdo zboží a v jakém časovém okamžiku žalobci

předával, není takový důkaz postačující k tomu, aby jím žalobce prokázal opodstatněnost uplatnění ust. § 72 odst. 1 a potažmo i ust. § 73 odst. 1 zákona o DPH. Dle daných ustanovení totiž plátce daně musí přijatá zdanitelná plnění použít pro uskutečnění své ekonomické činnosti a odpočet daně musí prokázat daňovým dokladem vystaveným plátcem daně. V projednávané věci nemá krajský soud ve shodě s názorem žalovaného pochybnosti o samotném nákupu zboží. Navržené důkazy však nesvědčí ve prospěch jeho tvrzení, že zboží převzal od subjektu uvedeného na daňových dokladech. Žalobce tudíž nedodržel podmínku danou ust. § 73 odst. 1 zákona o DPH, tedy že koupě zboží byla prokázána daňovým dokladem vystaveným plátcem daně. Lze samozřejmě souhlasit s žalobcem, že nemůže nést zodpovědnost za nekontaktnost dodavatele zboží. Je samozřejmé, že se na žalobci nelze domáhat odpovědnosti ze neplnění povinností vůči státním orgánům ze strany třetích subjektů. Z daňového řízení je však zřejmé, že žalobci nebyly vytýkány tyto nedostatky. Správce daně shledal pochybení na jeho straně z toho důvodu, že neprokázal svoje tvrzení, resp. že navrhované výsledky svědků se nestaly k prokázání tvrzených skutečností dostatečným důkazem. Samotná nekontaktnost dodavatele zboží tudíž nesehrála v případě žalobce zásadní roli. Navržení svědci, jak již bylo shora konstatováno, vypovídali pouze v obecné rovině o způsobu předání zboží a jeho zaplacení. Jejich výpovědi však nelze osvědčit jako důkaz o tom, že zboží předal a daňové doklady vystavil plátce daně, který byl na těchto dokumentech prezentován. A právě v tom spatřuje krajský soud oslabení důkazní pozice žalobce. Tento nedostatek nemůže být vykompenzován námitkami žalobce na hodnocení dalších, méně významných důkazů, ze strany žalovaného, s nimiž by bylo možno i částečně souhlasit. Lze připustit, že žalobce k úspěšnému uzavírání obchodů nemusel osobně znát jednatele dodavatelské společnosti, neboť opravdu není obvyklé, aby se obchody uzavíraly přímo z představiteli statutárních orgánů společnosti. Lze rovněž připustit, že pokud dodavatel zboží neměl registrováno žádné vozidlo, mohl užívat dopravní prostředek na základě nájemní smlouvy. Na žalobci nelze ani spravedlivě požadovat, aby ve svém telefonu měl uložený kontakt na dodavatele zboží a to s určitým časovým odstupem. Taková dílčí zpochybnění myšlenkového postupu žalovaného při důkazním řízení však nemohou nic změnit na oslabené důkazní pozici žalobce. Krajský soud se nemohl ztotožnit ani s další žalobní námitkou, dle níž se žalovaný a potažmo správce daně nepokusili provést výslech svědka T. A. N., jednatele společnosti SECURE, s.r.o. Žalovanému nelze vytýkat, že se o tento úkon nepokusil, když vycházel z informací Ministerstva vnitra ČR a zjistil tak, že platnost cestovního dokladu jmenovaného byla ukončena v roce 2005, tedy čtyři roky předtím, než mělo být shora uvedené zdanitelné plnění uskutečněno a na adrese v Jaroslavicích se nezdržoval. Žalobce přitom jinam adresu jeho pobytu správci daně nesdělil. Povinností správce daně, jak ostatně judikoval i Nejvyšší správní soud, pak není po možné adrese trvalého pobytu pátrat.“

K otázce přijetí zdanitelného plnění od společnosti SECURE, s.r.o., Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku sp. zn. 9 Afs 57/2013 uvedl : „Tím, že svědectví stěžovatelovy matky nelze považovat za věrohodné, zbyla ve vztahu k předání zboží na tržnici v Olomoucké ulici v Brně pouze jediná svědecká výpověď, a to výpověď P. M., otce stěžovatelova kamaráda. Ten vypověděl, že byl jedenkrát se stěžovatelem v tržnici na Olomoucké ulici v Brně, kde byl stánek označen nápisem SECURE, což byla dle svědka drátěná kóje, kde byla spousta krabic s výrobky a uprostřed byl pracovní stůl nebo pult. Uvedený svědek na jednu stranu vypověděl, že on a zejména stěžovatel nepojali podezření, že by zboží měla prodávat jiná společnost

než SECURE, na druhou stranu ovšem vypověděl k dotazu, zda bylo v kóji označené nápisem SECURE více druhů zboží, toto: „Bylo tam více druhů zboží, ale nevím, jestli to bylo prodáváno tou firmou.“ S ohledem na skutečnost, že není jasné, proč si byl svědek jistý, že právě zboží, které mělo být ve stánku předáváno stěžovateli, bylo dodáno společností SECURE, kdežto u ostatního zboží v kóji si stěžovatel nebyl vůbec jistý, zda jej společnost SECURE prodává, je nutno vnímat vypovídací hodnotu takové svědecké výpovědi jako velmi malou a k unesení stěžovatelova důkazního břemene nedostatečnou. K tomu navíc přistoupily pochybnosti správce daně, který zjistil (č. I. 69 správního spisu), že společnost SECURE neměla na dané tržnici nikdy pronajatý stánek ani kontejner, což platí i o jednatele této společnosti, panu T. A. N. Se stěžovatelem lze sice souhlasit, že stánek mohl být užíván např. i na základě podnájemní smlouvy, nikoli nutně na základě smlouvy nájemní, což však nic nemění na tom, že uvedená svědecká výpověď pro svou malou vypovídací hodnotu k okolnostem na tržnici nemohla na daném místě prokázat dodání zboží společností SECURE. Zjištění správce daně o tom, že zde daná společnost neměla pronajatý stánek, představují toliko důvod k pochybnostem u správce daně, ty však nebyly nikterak rozptýleny ze strany stěžovatele, kterého tížilo břemeno důkazní ve vztahu k osobě, která měla plnění poskytnout. K rozptýlení těchto pochybností nebylo nutno přímo prokázat, na základě jakého titulu byl stánek užíván, stěžovateli by zcela postačilo přinést hodnověrný důkazní prostředek s dostatečnou vypovídací hodnotou o tom, že zboží na dané tržnici dodala právě SECURE, což však stěžovatel neučinil. Nejvyšší správní soud se dále neztotožnil s námitkou, že krajský soud nedostatečně odůvodnil své hodnocení, že finanční orgány nepochybily, když nevyslechly pana T. A. N., jednatele společnosti SECURE. Odůvodnění krajského soudu, které vycházelo z toho, že navržený svědek vyslechnut nebyl, jelikož se jej přes veškerou snahu Finančního úřadu v Chrudimi nepovedlo kontaktovat, považuje zdejší soud za řádné, přesvědčivé a zcela odpovídající okolnostem případu. Krajský soud zde adekvátně poukázal na to, že správce daně u Ministerstva vnitra zjistil, že platnost cestovního dokladu navrženého svědka skončila v roce 2005, a dále soud poukázal na to, že navržený svědek se na své adrese v Jaroslavicích nezdržoval. Uvedené hodnocení krajského soudu plně koresponduje s obsahem správního spisu, z něhož je zřejmé, že Finanční úřad v Chrudimi vyvinul veškerou myslitelnou aktivitu, aby kontaktoval navrženého svědka, u něhož stěžovatel uváděl adresu Náměstí Míru 23, Jaroměřice nad Rokytnou. Ze signální informace od Finančního úřadu Brno I ze dne 25. 5. 2009 (č. I. 8 správního spisu) a odpovědi na dožádání od stejného finančního úřadu ze dne 1. 9. 2010 (č. I. 20 správního spisu) je patrné, že se písemnosti zasílané na tuto adresu vrací zpět s poznámkou „na uvedené adrese neznámý“, dále že doručení do datové schránky nastává fikcí. Ze signální informace a odpovědi na dožádání je dále patrné, že na adrese sídla společnosti SECURE uvedené v obchodním rejstříku (Příkop 8, Brno) daňový subjekt fyzicky nesídlí. Od Ministerstva vnitra Finanční úřad v Chrudimi obdržel informaci ze dne 2. 3. 2011 (č. I. 34 správního spisu), že navržený svědek měl od 4. 9. 2008 nahlášen pobyt na adrese bývalého Inspektorátu cizinecké policie Znojmo (C. 587, Ja.), kam bylo taktéž zasláno předvolání, které však pošta vrátila s tím, že adresáta nelze na dané adrese zastihnout. Navrženého svědka se nepodařilo kontaktovat ani skrze e-mail securesro@seznam.cz, který měla společnost SECURE dle stěžovatele používat. Tato e-mailová adresa přitom neexistuje, jak správce daně ověřil (č. I. 30 správního spisu). O potížích s kontaktováním navrženého svědka byl stěžovatel zpraven v protokolu o ústním jednání ze dne 4. 4. 2011, č. j. 705152/11/233931606868 (č. I. 35 správního spisu), stěžovatel se přitom ani nepokusil správci daně sdělit jiný kontakt

na jím navrženého svědka. Judikatura zdejšího soudu vychází z toho, že navrhně-li daňový subjekt k prokázání svého tvrzení provedení důkazu, musí jej dostatečně identifikovat, neboť možnost správce daně provést důkazní prostředek navržený daňovým subjektem je limitována poskytnutými údaji. K danému srov. rozsudek ze dne 14. 7. 2008, č. j. 8 Afs 70/2007 - 102, kde bylo uvedeno, že k tíži správního orgánu nelze připsat skutečnost, že navržený svědek byl na adrese uvedené daňovým subjektem nedostižitelný a daňový subjekt neuvedl jiný kontakt. Vzhledem k úctyhodnému úsilí, které bylo v průběhu daňového řízení vyvinuto k zastížení navrženého svědka, je nanejvýš patrné, že jej kontaktovat nešlo. Okolnost, že v letech 2007 a 2008 mělo u T. A. N. dojít k zápisům do obchodního rejstříku, je ve vztahu k možnosti jej kontaktovat od roku 2009 naprosto marginální a nepodstatná, a to obzvláště s přihlédnutím k tomu, jakou příkladnou snahu za tímto účelem správce daně vynaložil. Rozsudek krajského soudu tak není nepřezkoumatelný, jestliže tuto samozřejmou skutečnost soud již nepovažoval za nutné výslovně zdůrazňovat.] Stěžovatel v kasační stížnosti vyjádřil nesouhlas s názorem krajského soudu, že „samotná nekontaktnost dodavatele zboží [...] nesehrála v případě žalobce zásadní roli.“ Stěžovatel má za to, že tato nekontaktnost neměla hrát žádnou roli. Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud zcela adekvátně zdůraznil, že stěžovatel nemůže nést odpovědnost za nekontaktnost svého dodavatele či za to, že jeho dodavatel neplní své povinnosti. V nynější věci nebylo důvodem neuznání nároku na odpočet to, že by stěžovatelův dodavatel byl nekontaktní. Výhradním důvodem neuznání nároku bylo to, že stěžovatel neprokázal, že by zdanitelné plnění přijal právě od jím deklarované společnosti SECURE. Nekontaktnost dodavatele tak nebyla stěžovateli kladena k tíži při hodnocení toho, zda jsou stěžovatelem předložené důkazní prostředky dostatečné k unesení jeho důkazního břemena. Nekontaktnost dodavatele v daném ohledu pozici stěžovatele nezhoršuje, ale ani nijak nevylepšuje. Pokud není možno zastihnout dodavatele, není možno využít důkazní prostředky, které by se případně nacházely ve sféře dodavatele (např. jeho účetnictví, jeho svědectví o obchodní transakci apod.), a daňový subjekt je tak odkázán jen na ty důkazní prostředky, která má k dispozici on – v tomto ohledu nekontaktnost dodavatele stěžovatelovu pozici nijak nezlepšuje. Nekontaktnost dodavatele může však hrát tu roli, že se stane podkladem pochybností, které vedly správce daně k vydání výzvy daňovému subjektu k prokázání jím tvrzených skutečností, jak tomu ostatně bylo i v nynější věci. Krajský soud popsany dopad nemožnosti zastihnout stěžovatelova dodavatele ve svém rozhodnutí respektoval, nelze proto mít námitku proti tomu, uzavřel-li své hodnocení lapidárně tím, že nekontaktnost dodavatele nehrála v případě stěžovatele zásadní roli.“

Uvedené, pro krajský soud závazné, názory Nejvyššího správního soudu, nemohou být vyvráceny dalšími žalobními námitkami vznesenými žalobcem dne 3. 6. 2015 ve znovu otevřeném přezkumném soudním řízení doplněnými písemnými podklady ve formě čestného prohlášení a podpisového vzoru jednatele společnosti. Jakkoliv lze z daného písemného podkladu dovodit, že osoba podepsaná na tomto prohlášení, tedy N. T. A., podepsala dne 31. 10. 2008 dle ověřovací doložky pro legalizaci dané čestné prohlášení, nelze toto prohlášení s podpisem považovat za důkaz, jenž by vyvrátil původní závěr krajského soudu potvrzený rozsudkem Nejvyššího správního soudu, dle něhož žalobce neprokázal, že od společnosti SECURE, s.r.o., tedy subjektu uvedeného na daňových dokladech, přijal zboží. Důkazy navrhané žalobcem a následně správcem daně provedené tuto skutečnost nepotvrdily. Krajský soud se již v předcházejícím soudním řízení vypořádal

s námitkou žalobce, dle níž se správce daně nepokusil provést výslech svědka T. A. N. Tato námitka byla shledána nedůvodnou. Stejný závěr ve věci zaujal i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku vedeném pod sp. zn. 9 Afs 57/2013, když uvedl „vzhledem k úctyhodnému úsilí, které bylo v průběhu daňového řízení vedeno to k zastížení navrženého svědka, je nanejvýš patrné, že jej kontaktovat nešlo. Okolnost, že v letech 2007 a 2008 nemělo u T. A. N. dojít k zápisům do obchodního rejstříku, je ve vztahu k možnostem jej kontaktovat od roku 2009 naprosto marginální a nepodstatná, a to obzvláště s přihlédnutím k tomu, jakou příkladnou snahu za tímto účelem správce daně vynaložil. Rozsudek krajského soudu tak není nepřezkoumatelný, jestliže tuto samozřejmou skutečnost soud již nepovažoval za nutné výslovně zdůrazňovat.“

Ze stejných důvodů nemohl krajský soud přistoupit ani ke znovu navrhovanému výslechu svědka P. M. Daný svědek totiž byl v probíhajícím daňovém řízení řádně vyslechnut, jeho výpověď dle názoru krajského i Nejvyššího správního soudu přijetí zboží od uvedené společnosti SECURE, s.r.o., nepotvrdila, když její vypovídací hodnota byla označena jako velmi malá a k unesení žalobcova důkazního břemene nedostatečná. Ani zdejší ani Nejvyšší správní soud přitom při výslechu tohoto svědka neshledaly žádná pochybení. Za těchto okolností nic nenasvědčuje tomu, že by opakovaný výslech tohoto svědka mohl vnést do hodnocení celé věci nové světlo.

2. Plnění převzatá žalobcem od společnosti DIKAMENT, s.r.o.

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplynulo, že „shledal důvodnou námitku týkající se pochybení krajského soudu ve vztahu k doručení rozhodnutí o zrušení registrace plátce daně z přidané hodnoty u společnosti DIKAMENT, s.r.o.....Okolnost, kdy nabylo účinnosti rozhodnutí o zrušení registrace plátce týkající se společnosti DIKAMENT, s.r.o., (zda to bylo dne 30. 9. 2009 nebo později), mělo pro stěžovatele značnou relevanci v tom smyslu, že jeho nárok na odpočet daně nebyl uznán s odůvodněním, že společnost DIKAMENT, s.r.o., nebyla plátcem daně po 30. 9. 2009, tj. v době, kdy od ní stěžovatel měl přijmout zdanitelné plnění.....Ve správním spise je o doručení zmíněného rozhodnutí zmínka v protokolu ze dne 4. 4. 2011, č. j. 70152/11/233931606868 (č. I. 35 správního spisu), kde je uvedeno: „Bylo zasláno dožádání na Finanční úřad pro Prahu 4, který je místně příslušným správcem daně firmy DIKAMENT, s. r. o., a k němu byla doručena dne 10. 2. 2011 na Finanční úřad v Chrudimi odpověď, ze které je jasně patrné zrušení registrace k DPH firmy DIKAMENT, s. r. o., ke dni 30. 9. 2009. Rozhodnutí o zrušení registrace k DPH bylo vyhotoveno dne 13. 7. 2009, bylo doručeno dotčenému DS prostřednictvím veřejné vyhlášky podle § 19 zákona č. 337/1992 Sb. dne 28. 8. 2009 a nabylo právní moci dne 30. 9. 2009. Následně bylo firmě DIKAMENT, s. r. o., odesláno nové osvědčení o registraci ze dne 30. 9. 2009, kde již byla registrace k DPH zrušena. Takto vydané osvědčení o registraci bylo vloženo do registru daňových subjektů na finančním úřadě v Praze 4 dne 30. 9. 2009 (aktualizace) a z tohoto registru jsou údaje následující (maximálně další) den po vložení automaticky přenášeny do celostátního registru plátců DPH, který je volně přístupný na stránkách České daňové správy. Všechny uvedené informace z Finančního úřadu v Praze 4 jsou doloženy ověřenými kopiemi vydaných písemností.“....Nejvyšší správní soud konstatuje, že ve správním spise není založena ani odpověď Finančního úřadu pro Prahu 4 na dožádání, ani jiné dokumenty zmíněné v závěru citovaného textu v bodě [63] tohoto rozsudku. Na okolnost, že ve spise není založena veřejná vyhláška,

kteřou mělo být doručeno rozhodnutí o zrušení registrace, poukázal též krajský soud. Za dané situace nemohl zdejší soud akceptovat vypořádání žalobní námitky týkající se doručení rozhodnutí o zrušení registrace plátce týkající se společnosti DIKAMENT, s.r.o., které do svého rozsudku vtělil krajský soud.pokud by rozhodnutí o zrušení registrace ve skutečnosti nenabývalo právní moci, společnost DIKAMENT, s.r.o., by plátcem daně byla i tehdy, kdyby to neodpovídalo zápisu v registru. V takovém případě by se správce daně nemohl dovolávat své dobré víry v registr. I z těchto důvodů je třeba vycházet z listin, které mají vypovídací hodnotu o tom, kdy rozhodnutí o zrušení registrace bylo doručeno, a nelze se spokojit jen s dovozovanou dobrou vírou správce daně v registr, jak to naznačoval krajský soud. Krajský soud navíc neprovedl navržený důkaz daňovým spisem společnosti DIKAMENT, s.r.o., jímž měl být objasněn okamžik doručení rozhodnutí o zrušení registrace plátce..... V dalším řízení proto krajský soud tato svá pochybení napraví. Vzhledem k pochybením krajského soudu ve vztahu k hodnocení a prokázání toho, kdy nabýlo účinnosti rozhodnutí o zrušení registrace plátce k dani z přidaného hodnoty týkající se společnosti DIKAMENT, s.r.o., by bylo předčasné hodnotit další námitky, které s danou otázkou souvisí. Šlo o stěžovatelovo tvrzení, že byl v dobré víře ve veřejný registr a že nemá povinnost tento registr denně prověřovat, jakož i tvrzení, že údaje v registru jsou aktualizovány s několikadenním zpožděním. K těmto námitkám je možno se vyslovit až tehdy, když je najisto postaveno, kdy rozhodnutí o zrušení registrace nabýlo účinnosti, jelikož jde o otázky návazné.“

Vázán takto vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu vyzval krajský soud žalovaného k předložení části správního spisu společnosti DIKAMENT, s. r. o, z níž má být patrné, kdy nabýlo účinnosti rozhodnutí o zrušení registrace plátce k dani z přidané hodnoty týkající se společnosti DIKAMENT, s.r.o. Na uvedenou výzvu zaslal Finanční úřad pro hlavní město Prahu následující dokumenty: odpověď na dožádání ze dne 7. 2. 2011, rozhodnutí o zrušení registrace plátce daně z přidané hodnoty ze dne 13. 7. 2009 včetně vrácené obálky, veřejné vyhlášky (1 vyhotovení s potvrzením doby vyvěšení Finančním úřadem pro Prahu 4 a 1 vyhotovení s potvrzením doby vyvěšení Úřadem městské části Praha 4) včetně žádosti o doručení veřejnou vyhláškou s doručenkou ze dne 30. 7. 2009 a osvědčení o registraci ze dne 30. 9. 2009.

Předložené důkazy pak krajský soud hodnotil ve smyslu závazného názoru Nejvyššího správního soudu s následujícími závěry.

Rozhodnutím o zrušení registrace plátce daně z přidané hodnoty ze dne 13. 7. 2009, čj. 250374/09/004901104143 rozhodl Finanční úřad pro Prahu 4, že registrace k dani z přidané hodnoty daňového subjektu DIKAMENT, s.r.o., se ruší ke dni nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Dané rozhodnutí bylo označeno doložkou, dle níž nabýlo právní moci k datu 30. 9. 2009. Z předložených podkladů je rovněž zřejmé, že předmětné rozhodnutí bylo doručeno ve smyslu ust. § 19 zákona o správě daní veřejnou vyhláškou. Ta byla jednak vyvěšena na Finančním úřadu pro Prahu 4 s datem vyvěšení 10. 8. 2009 a datem sejmutí 28. 8. 2009 a dále na Úřadu městské části Praha 4 s datem vyvěšení 12. 8. 2009 a datem sejmutí 28. 8. 2009. Dále je zřejmé, že dne 30. 9. 2009 vydal Finanční úřad pro Prahu 4 osvědčení o registraci pro daňový subjekt DIKAMENT, s.r.o., v němž konstatoval ukončení platnosti osvědčení o registraci ze dne 10. 9. 2007 s odůvodněním, že dané osvědčení se vydává na základě změny provedené rozhodnutím ze dne 13. 7. 2009, kterým byla

z úřední povinnosti zrušena registrace k dani z přidané hodnoty a které nabylo právní moci dne 30. 9. 2009.

Důkazy předložené Finančním úřadem pro hlavní město Prahu svědčí o tom, že účinnost zrušení registrace k DPH nastala v případě společnosti DIKAMENT, s.r.o., k datu 30. 9. 2009. Postup při doručení veřejnou vyhláškou ze strany správce daně odpovídal požadavkům ust. § 19 zákona o správě daní. Správce daně vyvěsil způsobem v místě obvyklým oznámení o místě uložení písemnosti po dobu 15 dnů. Stalo se tak jednak v místě sídla správce daně, jehož písemnost měla být daňovému subjektu doručena a jednak v místě příjemcova posledního pobytu, tedy na úřední desce Úřadu městské části Praha 4, v jehož obvodu měl daňový subjekt svoje poslední sídlo – Praha 4, Jeremenkova 714/101. Krajský soud se neztotožnil s názorem žalobce, že postup správce daně neodpovídal požadavkům ust. § 19 zákona o správě daní, když daný městský úřad vyvěsil vyhlášku pouze na své úřední desce a tudíž že doručení není právně účinné. Dané ustanovení zákona o správě daní nelze vykládat tak, že veřejnou vyhlášku je nezbytné vyvěsit na konkrétní adrese, takový úmysl zákonodárce nelze z daného ustanovení v žádném případě dovodit. Pokud ust. § 19 odst. 1 dané právní úpravy uvádí, že se vyvěšení provede „způsobem v místě obvyklým“, pak má zákon bezesporu na mysli způsob známý všem občanům daného území a to vyvěšením na úřední desce příslušného správního orgánu, jakožto nepřetržitě veřejně přístupné ploše určené ke zveřejňování právních předpisů a jiných dokumentů správních orgánů a soudů. Žalobce blíže neuvádí, na jakém konkrétním místě by mělo k vyvěšení veřejné vyhlášky v ulici Jeremenkova 714/101, Praha 4 dojít, tedy zda by umístění veřejné vyhlášky mělo být realizováno přímo v domě posledního sídla daňového subjektu, na zdi tohoto domu, či na vchodových dveřích. Dané prostory však zcela určitě nelze označit za místa, kde je zcela obvyklé vyvěšovat úřední listiny, nehledě na skutečnost, že tyto prostory nejsou pro jakékoliv vyvěšování v převážné většině případů technicky uzpůsobeny a současně zabezpečeny před případným poškozením. Požadavek žalobce je tedy nereálný a neodpovídá podmínkám ust. § 19 odst. 1 a 2 zákona o správě daní.

Na základě uvedeného považuje krajský soud za prokázané, že pokud žalobce převzal od společnosti DIKAMENT, s.r.o., v období ode dne 1. 10. 2009 do 6. 11. 2009 celkem v 19 případech plnění, u nichž si uplatnil nárok na odpočet daně, nemohl tak dostat podmínkám daným ust. § 73 odst. 1 zákona o DPH, které vyžaduje prokázání nároku na odpočet daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem. Registrace k dani z přidané hodnoty totiž u dané společnosti byla zrušena již v období, které dané obchodní činnosti předcházelo. Pokud žalobce vyvíjel obchodní činnost se subjektem, který již v tomto období nebyl plátcem DPH, nemohl splnit podmínky pro prokázání nároku na odpočet daně požadované v ust. § 73 odst. 1 zákona o DPH. Nesplnění této podmínky nemůže žalobce ospravedlnit tvrzením, že si v měsíci září 2009, tedy v době před zahájením obchodování se společností DIKAMENT, s.r.o., ověřoval v registru plátců registraci dané společnosti, aby se utvrdil, že daná společnost plátcem daně je. Jak již bylo shora konstatováno, k poslednímu dni měsíce září 2009 přestala být daná společnost k dani z přidané hodnoty registrována a v období října a listopadu 2009, kdy obchodování mezi žalobcem a touto společností probíhalo, již plátcem daně nebyla.

S těmito údaji měl žalobce možnost se seznámit a v jejich intencích si při požadované obezřetnosti při obchodování počínat. Nelze přisvědčit názoru žalobce, dle něhož neblahé následky zrušení registrace nese on sám, navzdory tomu, že ověřením v registru plátců DPH v měsíci září 2009 byl utvrzen v tom, že daná společnost je plátcem DPH. K tomu lze pouze konstatovat, že povinností každého podnikatele je v jeho vlastním zájmu řádné ověření veškerých údajů, které s jeho podnikáním souvisejí. Jestliže obchodní činnost, jak žalobce uvedl, probíhala v období od 1. 10. do 16. 11. 2009, nelze souhlasit s tím, že žalobce postupoval dostatečně obezřetně, když si údaje nutné pro takovou obchodní činnost opatřil koncem září 2009 a zjištěné výsledky již v následujících dvou měsících nikterak nerevidoval. Kontrola potřebných údajů tedy z jeho strany nebyla provedena dostatečně a jeho jednání tedy nelze obhajovat důvěrou v zápis v registr vedený daňovou správou. Nelze rovněž přehlédnout, že mezi běžné obchodní zvyklosti patří i to, že obchodní partneři si tuto skutečnost sami při sjednávání obchodů navzájem sdělují.

Z uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalovanému žádné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly. Proto soud rozhodl tak jak, je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 25. června 2015

Mgr. Marie Kocourková, v. r.
předsedkyně senátu